

מ"ת 10105/01 - מדינת ישראל נגד בן כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 10105-01-14 מדינת ישראל נ' בן כהן
תיק חיזוני: 1218/2014

בפני כב' השופט דין סעדי
מבקש
נגד
משיב
מדינת ישראל - ע"י עו"ד מאיר סמי
בן כהן - ע"י עו"ד אברהם גיאן

החלטה

נגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 21א לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם). על פי האמור בבקשת המשיב בעת שנגה על כביש 5 במסגרת ביקורת שגרתית. המשיב הודה בהחזקת סמ מסוג חשיש ונטען כי בבדיקה שתן שנערכה נמצאו בגופו תוצרי חילוף חומרים של סמ מסוכן מסווג קנביס. עוד נטען בבקשת כי התנהגותו של המשיב הייתה רדומה. לחובת המשיב 6 הרשעות קודומות בתעבורה מהן הרשעה דומה של נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול משנהת 2012. נגד המשיב היה תלוי ועומד אותה עת מסטר מותנה בר הפעלה אשר נטען לא היה בו כדי להרטיע את המשיב. נוכח חומרת העבירה ונסיבות הזמן בין עבירה לכואורה זו לבין ההרשעה הקודמת של המשיב נטען כי אין מנוס מלהגביל את חירותו בדרך של מעצר מأחרי סוג ובריה.

המשיב שוחרר לבתו בתנאים מגבלים בהחלטת קצין משטרה ולאחר זמן קצר טענו הצדדים בבקשתו.

ב"כ המבקשת טוען כי יש בתיק החקירה די והותר ראיות לכואורה לצורך מעצרו של המשיב. טיעון זה מבוסס בעיקרו על הודיעת המשיב בחקירה כי עישן סמ ולאחר זמן מה נגה.

מנגד טוען ב"כ המשיב כי יש מקום לדוחות בקשה זו בהיעדר ראיות לכואורה. לחלופין בשל פגמים רבים בהליכי החקירה - שאין זה המקום לפרטם - וכן ההחלטה המנחה בסוגיה, יש מקום לשקל שחרורו של המשיב לחילופת מעצר מקלה יותר מזה שבאה שוחרר המשיב על פי החלטת קצין המשטרה.

דין

לאחר ש שקלתי את טענות הצדדים ועינתי בחומר החקירה הגעתי למסקנה כי לעת זו לא ניתן להורות על מעצרו של

עמוד 1

המשיב עד תום ההליכים בעניינו וממילא לא ניתן להורות על שחרורו לחולפת מעצר.

אליה טעמי:

כידוע, נדרש בית המשפט במסגרת הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים לבחון אם בידי המבקרת ראיות לכואורה לצורך הוכחת המiosis למשיב (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים). גישה זו משקפת עמדה ולפיה בשלב זה נדרש בית המשפט לבחון אם קיימים סיכויים סבירים להרשעה וזאת על יסוד ראיות לכואורה הינו "ראיה שטמון בה פוטנציאלי ראייתי אשר יצא מן הכוח אל הפועל בעתייד, בסיום ההליך השיפוטי" (בש"פ 8087/95 זדה נ' מדינת ישראל, פד"י נ(2) 133).

בעניינו לא מצאתי כי לעת זה קיימות בתיק די ראיות לכואורה לצורך קיומו של סיכוי סביר להרשות המשיב בעבירה המיוחסת לו. מדובר אחד יכול לבסס במקורה זה הרשעה הוא תוכאות בדיקות המעבדה ואולם, עיון בתוצאה מלמד בעיליל כי בשלב זה אין בתוצאה זו אלא לעורר חשד לקיומו של סם מסוכן בගופו של המשיב בעת נהיגה ותו לא. אך נאמר בדוח המעבדה כי "בבדיקה ראשונית שנעשתה עליה חשד כי בדגימה שנבדקה נמצא סם מסוכן..." ובמהלך "ההתאם לנוהל המעבדה, בבדיקה ראשונית המעליה חשד לשימוש בסם מעובר בבדיקה אימונות. בבדיקה האימונות תבצע בהמשך עם סיומה תשלח חוות דעת סופית. עד להשלמת בדיקת האימונות יש להתייחס לממצאו הראשוני כאל חשד בלבד".ברי כי על סמך חשודות בלבד אין מקום להורות על מעצרו של אדם עד תום ההליכים נגדו אלא לכל היותר למעצר ימים (להחלטות דומות ברוח זו ראו: מ"ת (ו"מ) 12-11-4581 (סלימ); מ"ת (ו"מ) 13-06-243 (תמיימי)).

הנזכר העיקרי השני עליו מבוססים עיקרי טיעוני המבקרת, הוא ממצאי חקירות המשיב. המשיב אכן נחקר והודה בשימוש باسم ובנהיגה אם כי לא באותו מועד אלא בהפרש של מספר שעות בין הפעולות. אך ציין המשיב כי "...**לא השתמשתי בשם ונוהרתי. השתמשתי בצהרים ונוהרתי באחת בלילה...**". מכיוון שאין בתיק כל חוות דעת ממנה ניתן ללמד מהו מושך השפעת הסם המסוכן הרי שאין כל אינדיקציה (בහיעדר תוצאה חד שימושית של בדיקת המעבדה להבדיל מחשד) חד שימושית לכך שהמשיב אכן נהג בהשפעת סם מסוכן. ודוק: מידע אודוט משך השפעת סם מסוכן והתקופה בה נתרים שרידי סם במערכות הגוף ודאי אינם מודיע לנו נחלת הכלול וככה נכנס לגדר "דיעה שיפוטית". משכך, אין מנוס מן המסקנה כי אין לעת עתה בתיק ראיות לכואורה לכך שהמשיב נהג בהשפעת סם מסוכן.

פועל יוצא מן האמור הוא כי אין מקום להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים או על שחרורו בתנאים מגבלים. התנאים בהם שוחרר המשיב לביתו - מבוטלים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, בהעדך
הצדדים.